

HADARNI VALAMIT*

BRASNYÓ ISTVÁN

1983 májusában
a rémülettől elnémulva verset írtam egy regényről
amelynek valószínűleg nincsen folytatása
engem mindig az előzmények érdekelnek
nem a kiáltás hanem aki még időben felkiált
aki nem ismeri fel a tulajdon hangját
mert jobban szeretem azt aki távolodik
mindenfajta közeledőnél
szeretem átélni a kínosan nehéz pillanatokot
hol lehet az eredetük
feltörni a halál magvainak csonthéjas burkát
elsápadni elveszíteni a fejemet
tollal a kezemben hadonászni
vegyirónnal húzni vonalat eleven bőrre
firkálni firkálni csak naphosszat
bizonyára mindent tudok arról amit nem árt
jó előre tudni
azt szeretném megfogalmazni amiről
senki sem tud
végeredményben ezt kellene adniuk a szavak
összességének amelyekben jórészt
kétkedek
honnan hinném el azt ami mögöttük lapul
hogy láthatnék a szavakon túli csöndbe
amit már valahol mérlegeltek
ezen a világon csak ezt a csöndet adagolják

* Elhangzott a regénypályázat első díjának átvételekor.

amíg mindannyian meg nem mérgeződünk
 vagy itt az ideje nem gondolni erre
 kikezdeni a szavakat feldúlni minden morfémát
 visszatérni a pusztá artikulációhoz
 ha már emezzel végleg nem jutunk semmire
 a metrumok áradatával a rengeteg tagolt
 beszéddel
 csak bölcsességünket fokozza végsőkig
 elég lesz a mi bölcsességünkéből
 mielőtt egészen kezdetlegesek lennénk
 megtalálván a legrövidebb utat
 amelyen elvetődve valahová sehová
 nem lesz jelentése sem jelentősége
 terebélyesebb és hullámzóbb fonációt
 mint akiknek volt türelmük nyelvét alkotni
 nem lazítva a nyakravalón
 dermedve a hidegben parókat rizsporozva
 vacakolni olyan írással amelyik elmúlt
 megunták egymást a fogalmak
 előlről kell kezdeni az egészet nem viszonyulni hozzá
 talán van még valami a nyelv felszíne alatt
 a forma pusztá öngyilkosságán kívül
 ki nem esett még gödörbe
 magasra dobálva a kalapját hogy kihúzzák
 mintha ujjongna a kelepcebén
 hát ez lesz az a hang
 méhzügás a pók hálójában
 teledönglek teledönglek
 létezik-e keserűbb zöreje már nem is echózva
 mindössze sértve a fület
 az égbolt örvénylő fülkagylóját a föld
 szőrös dobhártyáját
 mindannak tudatában hogy nem ezt
 a világot kellett volna választani
 cserbenhagyott bennünket az elménk
 hogyan lehetne kijavítani a teremtést
 papírra vetni a projektumát
 elhárítani mindezt a semmiséget
 a géphangot amivel riogatnak
 akkor a csönd és újra a csönd

és aki megkapaszkodik a csöndben a hallgatásban
micsoda biztonság
micsoda kétségbeesett biztonság
mintha kiporolnák a lelkét
kifordítanak akár az üres zsákokat
én nem akarok üres zsák lenni
nem akarok ott maradni a porondon
jobb lesz ha békésen veszítek
vagy legalább úgy tesztek mintha veszítenék
és egyedül ez a szándék munkálna bennem
veszíteni veszíteni
ott ahol nyerni valamit életbe vágóan fontos
és azután visszájára fordítva
mindent lesöpörni belesodorni lötytyedt zsákomba
elfutni teli izzákkal mint aki tart tőle
hogyan helybenhagyják
mint akinek fogalma sincs arról mit vett
a nyakába mi ösztökéli
egy zsványgubanc amit nem lesz mód kibogozni
a kor fonala vagy Ariadné fonala
amelyik nem vezet ki semmiféle labirintusból
maga a labirintus
ki öli meg Minotauruszt
egyáltalán hol van Minotaurusz ki
töri le a szarvát
kinek lesz bátorsága belebújni ebbe a bendőbe
mintha hazatérne
hogyan lakhatna két lény egymás gyomrában
ez a humócska nagyon jellemző mitológiánkra
ez az ami tetézi a realitást
mindannyian fennakadtunk a realitás fáján
zuhanás közben kell szárnyakat bontani
mielőtt a földgolyó belelövődne koponyánkba